სინამდვილე კი ერთია

თბილისი. ვ.ი. ლენინის სახელობის ”დინამოს” სტადიონი. 15 ივლისი.

”დინამო” (თბილისი) – ”დნეპრი” (დნეპროპეტროვსკი) 1:0 (1:0).

”დინამო”: გოგია, რუხაძე, ჩივაძე, ხინჩგაშვილი, გ. მაჩაიძე (ჭილაია), დარასელია, მ. მაჩაიძე, ქორიძე, გუცაევი, ჩელებაძე (ბაზაზაშვილი), შენგელია.

”დნეპრი”: შტოხინი, სოლოვიოვი, კუტუზოვი, დემიანენკო, პეტრუხინი, მოტუზი, შლაპაკი (უსენკო), სამოილენკო, კუცევი (ტროშკინი), კოვალიოვი, კრამარენკო.

მსაჯი: ვ. ლიპატოვი (მოსკოვი).

გოლი გაიტანა მ. მაჩაიძემ (21-ე წუთი).

გაფრთხილებულია კრამარენკო.

ზედიზედ მესამე მატჩია, რაც თბილისის ”დინამო” სამი წმინდა ფორვარდით თამაშობს. ექვსი ქულა, შვიდი გატანილი გოლი - საუცხოო შედეგია. უთუოდ იყო ხელშემწყობი ფაქტორები - საკუთარი მინდორი, არც თუ ძლიერი მეტოქენი, მაგრამ ისიც ხომ სათქმელია, რომ უბრძოლველად და იოლად ქულას არც ერთი კოლექტივი არ თმობს, ყველაზე ნაკლებად კი აუტსაიდერი. ნიშანდობლივია ისიც, რომ ამ შვიდი გოლის ავტორი ხუთი ფეხბურთელია. ესეც, რაღა თქმა უნდა, კარგს ლაპარაკობს ჩვენს გუნდზე.

სამი ფორვარდი. ნუ ვიფიქრებთ, რომ ეს ყველაფერი მხოლოდ და მხოლოდ ფეხბურთელთა ამგვარად გაწყობის გამო მოხდა.

თავისთავად საფეხბურთო სქემები ჯერ კიდევ არაფერს ნიშნავს. სათანადო შემსრულებელთა უყოლობის პირობებში ყველანაირი სქემა, როგორი პროგრესულიც არ უნდა იყოს, უვარგისია. საქმე ის არის, რომ მწვრთნელთა ამ ნაბიჯში არც ხელოვნურობა, და რაც მთავარია, არც მოდის მიყოლა არ იგრძნობა.

უკვე ვთქვით და ერთხელ კიდევ გავიმეორებთ: ”დინამოს” თამაში თანდათან მეტ ძალასა და სილამაზეს იძენს. უპირველესი მიზეზი ფეხბურთელთა სპორტული კონდიციების მეთოდური გაუმჯობესების იმთავითვე აღებული გეზია, რამაც დღევანდელ ეტაპზე ნახევარდაცვის კარგად თამაშში შეისხა ხორცი. ცოტა არ იყოს ფერმკრთალი დასაწყისის შემდეგ ჩვეული ძალით ამოქმედდნენ მ. მაჩიაძე და ქორიძე, დარასელიას შემომატებამაც მნიშვნელოვნად გაამდიდრა თბილისელთა ცენტრის შესაძლებლობანი. მოკლედ კი ”დინამო” იმიტომ გადავიდა სამი ფორვარდით თამაშზე, რომ მინდვრის შუაგულში ამ ფეხბურთელთა სახით გუნდის ტაქტიკური მიზნების გადასაჭრელად სამყოფი ძალა დაიგულა.

ეს ყველაფერი, რა თქმა უნდა, არ გამორიცხავს იმის შესაძლებლობას, რომ ნებისმიერ კონკრეტულ მატჩში გუნდმა კვლავ ოთხი ნახევარმცველით თამაშს მიმართოს, ბოლოსდაბოლოს ფეხბურთელთა განლაგების ამა თუ იმ ვარიანტს შექმნილი სათამაშო თუ სატურნირო სიტუაცია, მოცემულ ეტაპზე კოლექტივის წინაშე წამოჭრილი ამოცანა განაპირობებს.

პირველ წრეში ”დინამო” ორჯერ დამარცხდა. ბოლო ხანებში ჩვენცა და თვითონ ფეხბურთელებიც შევეჩვიეთ იმას, რომ გუნდი ან იმარჯვებს, ანდა უარეს შემთხვევაში ფრედ ამთავრებს მატჩს. თქმა არ უნდა, გულუბრყვილობა იქნებოდა იმაზე ფიქრი, რომ აქაოდა თბილისელები აღმავლობის გზაზე დგანან, დაუმარცხებლად გაივლიან მეორე წრესო. ბუნებრივია, მომხიბვლელი პერსპექტივაა, მაგრამ საფეხბურთო პრაქტიკა მეტწილად კანონგარეშე აცხადებს ამგვარ

ოპტიმისტურ ზრახვებს. იქნებ ამიტომაც არის, რომ ნებისმიერი კოლექტივის მწვრთნელთა ლაბორატორიაში უთუოდ შეხვდებით ეგრეთ წოდებულ "დაგეგმილ დამარცხებებს". არავინ ამბობს გუნდი მარცხისათვის წინასწარ განწირული, მარცხთან შეგუებული უნდა გამოდიოდეს მინდორზეო (ამ თამაშმა არც იცის მსგავსი რევერანსები), მაგრამ ფეხბურთს თერთმეტი კაცი თამაშობს და გამორიცხულია, მთელი სეზონის მანძილზე ამ ცოცხალმა, სავსებით ჩვეულებრივი ადამიანებით შედგენილმა ორგანიზმმა დაპროგრამებულ გამომთვლელ მანქანასავით უშეცდომოდ, ერთნაირი განწყობითა და შემართებით იმოქმედოს. ნებისმიერ ძლიერ საფეხბურთო ანსამბლს რვა თვის მანძილზე საკმაოდ გამოაჩნდება ხარვეზი - ფსიქოლოგიური მერყეობაცა და ფიზიკური კონდიციების დაქვეითებაც. აქვე მივათვალოთ ტრავმები, ცალკეულ ფეხბურთელთა ავადმყოფობა და ამის შემდეგ სულაც არ უნდა გვეჩვენოს გაუგებრად გუნდის დროებითი ხანდახან საკმაოდ ხანგრძლივი წარუმატებლობაც. ეს ყველაფერი ჩვეულებრივია, მაგრამ საქმეც ის არის, რომ საბოლოოდ იმარჯვებს ის, ვინც მინიმუმამდე ამცირებს ამ არასასურველ ფაქტორებს (რა თქმა უნდა, საუბარია მდიდარი პოტენციების კოლექტივზე).

რიგ ფეხბურთელთა მწყობრიდან გამოსვლამ (ტრავმები, გაფრთხილებები) იძულებითი ცვლილებები გამოიწვია გუნდის შემადგენლობაში. და თუ ვიტყვით იმას, რომ თამაშის ხარისხი გაუარესებისკენ არ წასულა, ეს კი მართლაც ასეა, თავისთავად გაჩნდება ერთი დასკვნა: "დინამოს" არც თუ ურიგო რეზერვი ჰყავს, ცალკეულ ფეხბურთელებს კი წარმატებით შეუძლიათ ამპლუის შეცვლა. საუბარია რუხაძესა და ბაზაზაშვილზე, საუბარია ჩივაძეზე და გ. მაჩაიძეზე. და კიდევ ერთი: გუცაევის მინდორზე დაბრუნებამ ახალი ელფერი შემატა დინამოელთა შეტევებს. და მაინც, ამ შესანიშნავი ფორვარდისთვის ეს ჯერ კიდევ ცოტაა. ვლადიმერს მართებს და უნდა ითამაშოს კიდეც უფრო უკეთესად.

ყოველ მატჩს უთუოდ მოაქვს რაღაც ახალი - ხან სასიხარულო, ხანაც საწყენი. "დნაპრთან" შეხვედრაში მანუჩარ მაჩაიძის მიერ ძლიერად დარტყმულმა ბურთმა მიზანს მიაღწია. გოლი მართლაც რომ ლამაზი იყო. გულახდილად რომ ვთქვათ, ამ შემთხვევაში თვით გოლის ფაქტზე მეტად, უფრო მანუჩარის ავტორობამ გამახარა. ისიც მგონია, რომ ამგვარი განცდა მარტო ამ სტრიქონების ავტორს არ ჰქონია. წლეულს დინამოელთა კაპიტნის არა ერთსა და ორ ასეთ "გასროლას" ხან ძელი ეღობებოდა, ხან - მეკარის თავგანწირული ნახტომი. იღბალს "დინამოს" ნახევარმცველისა ნამდვილად ემართა და აკი გატყდა კიდეც ნავსი.

ამ გოლის შემდეგ მატჩის მიწურულამდე "დნეპრმა" თავგამოდებით იბრძოლა, მაგრამ საწადელი ვერ აისრულა. თბილისელებმა, რაკიღა დიდი ანგარიშით გამარჯვება ვერ მოხერხდა, შეხვედრის ბოლოს თანდათან უკლეს ტემპს, მინიმუმამდე შეამცირეს მეტოქის სახიფათო კონტრშეტევათა რიცხვი და 90 წუთის მანძილზე საკმაოდ საგრძნობი უპირატესობა ორ ქულად აქციეს.

სეზონის დასაწყისში ბევრს ლაპარაკობდნენ თბილისის "დინამოს" ლიდერობაზე, როგორც დროებით, შემთხვევით მოვლენაზე. ის ორად ორი მარცხიცა და აქა-იქ უფერულად ნათამაშები მატჩიც ზოგიერთებმა საამისო საბუთად მოიშველიეს. ახლა ერთობ გაცხოველდა მითქმა-მოთქმა ჩვენი გუნდის შესაძლო ჩემპიონობაზე. მოსალოდნელია, სიტუაცია კვლავ შეიცვალოს, მოსალოდნელია ისევ ალაპარაკდნენ დროებით "იღბლიანობასა" და სხვათა "ჩავარდნებზე". ეს არაფერი. მთავარია, გუნდმა, რომ იტყვიან, ცალი ყურით ისმინოს და თავისი საქმე აკეთოს. თუნდაც იმიტომ, რომ ამგვარი მაცდური აჟიოტაჟი წარმავალია და მართლაც რომ,

დროებითი. ერთადერთი სინამდვილე კი ქართული ფეხბურთის წინაშე გადაუხდელი ვალია.

ი. ბერიაშვილი.
18 ივლისი, 1978 წ.